

Čáslavický školáček

Jarní číslo

Školní časopis
ZŠ a MŠ Čáslavice
2017/2018

ZŠ a MŠ
ČÁSLAVICE

Milí čtenáři,

zdravím Vás u nového vydání našeho školního časopisu. Myslím, že právě nyní si všichni užíváme jara plnými doušky a jen netrpělivě čekáme, až naposledy zazvoní školní zvonek a nastanou velké prázdniny. Ještě však musíme pár týdnů ve škole vydržet. Pro někoho to budou poslední týdny na této škole. Ano, mám na mysli devátáky, kteří mají už přijímací zkoušky za sebou. Někteří z nich jsou úspěšně přijati na zvolenou školu, jiní ještě čekají, jak dopadne odvolání. U všech ale převládají pocity nejistoty z nového školního roku, které jsou doplněny špetkou zvědavosti.

Věřím, že tyto stránky nám všem to čekání zpříjemní. Kromě informací ze školy zde najdete zajímavé povídky, zamyšlení a povedené básničky doplněné pěknými obrázky. Ať si to „listování“ hezky užijete.

Ilustrátoři, kteří se podíleli na tomto čísle časopisu:

Tereza Trutnová - titulní strana, florbal, bledule, vánoční stromeček u popelnic

Agáta Jeřábková - hlemýžď, židle s kolečky

Alexandra Durdová - lyže

BYLO- NEBYLO

LEDEN

- V pátek 5. ledna proběhlo školní kolo Olympiády anglického jazyka.
- V týdnu od 14. do 20. ledna byli žáci 7. a 9. třídy na lyžařském výcvikovém kurzu v Krkonoších.
- V pátek 26. ledna se žákyně 8. a 9. třídy zúčastnily okresního kola Olympiády anglického jazyka.
- V úterý 30. ledna vyrazili žáci I. i II. stupně do kina na pohádku Zdeňka Trošky Čertoviny. Po skončení filmového představení byla pro žáky 7. třídy nachystaná beseda o fantasy literatuře v Dětském oddělení Městské knihovny Třebíč.
- Ve středu 31. ledna si žáci 8. ročníku připravili ekologický projekt s názvem „Předáváme štafetu“

ÚNOR

- V pátek 16. února odjeli žáci školy s rodiči a některými vyučujícími na jednodenní lyžařský zájezd do rakouského lyžařského areálu Stuhleck.

BŘEZEN

- V pondělí 5. března si žáci 8. a 9. třídy vyzkoušeli své znalosti ve školním kole Olympiády z českého jazyka.
- Ve čtvrtek 8. března bylo v tělocvičně nachystáno pro žáky 1. a 2. třídy hudební vystoupení Vojkúvka.
- V pondělí 12. března proběhlo školní kolo Olympiády z českého jazyka pro žáky 6. a 7. třídy.
- V pátek 16. března se Nikola Stručovská a Ondřej Dokulil zúčastnili soutěže Poznej Vysočinu.
- Ve čtvrtek 29. března proběhl pro žáky 2. až 9. třídy florbalový turnaj.

DUBEN

- V pátek 6. 4. odjeli žáci 8. a 9. ročníku s paní učitelkou Kulhánkovou na slavnostní vyhlášení výsledků soutěže Mladý spisovatel do DDM Třebíč.
- V úterý 10. 4. proběhl zápis do 1. třídy pro školní rok 2018/2019.
- V pátek 20. 4. jsme slavili Den Země, v rámci oslav si zástupci ekopalamentu přichystali módní přehlídku z odpadových materiálů, poté se celá škola zapojila do projektu Čistá Vysočina.
- V úterý 24. 4. bylo pro žáky školy nachystané představení 3D kina.
- 27. 4. vyrazili žáci 1. a 7. třídy na Den otevřených do ADW Lesonice.

Co o některých akcích školy žáci napsali:

Předáváme štafetu

Ve středu 31. ledna se žáci 8. ročníku účastnili ekologického projektu „Předáváme štafetu“. Tento projekt se na naší škole pořádá již několikátým rokem a přispívá tak k rozšíření informovanosti žáků nižších ročníků o problematice ekologie.

Naše třída vytvořila skupinky po čtyřech, které navštívily školku i všechny ročníky 1. a 2. stupně. Tématem naší výuky byla VODA - např. koloběh, spotřeba a skupenství vody, voda pitná a balená nebo třeba ekosystém vody.

Já, společně s Alešem, Ondrou a Štěpánem jsme navštívili školku a první třídu, kde jsme dětem představili problematiku třídění odpadů a téma vody. Díky tomu, že mám dva mladší sourozence, tak jsem neměl problém jednoduše malým dětem vysvětlit i složité pojmy.

Děti se dozvěděly spoustu zajímavých informací o třídění odpadů i o znečištění vody. Nejvíce se dětem líbily praktické ukázky, které předvedly změnu skupenství vody.

Ve školce děti perfektně věděly, jaké barvy mají popelnice na tříděný odpad, a také dokázaly správně odpady roztřídit. Takže se vůbec nebojím, až jednou děti ze školky budou v osmé třídě a také budou předávat „štafetu“. Určitě si s tím bez problému poradí.

Libor Veselý - 8. ročník

Poznej Vysočinu

Dne 16. března jsem jela s Ondrou Dokulilem z 8. třídy do Jihlavy na Krajský úřad reprezentovat naši školu v soutěži Poznej Vysočinu. V 7:30 jsme měli s paní učitelkou Zikmundovou sraz na autobusovém nádraží v Třebíči. Kolem osmé hodiny jsme autobusem odjízďeli směr Jihlava a jelo s námi i pár soutěžících ze škol z Třebíče. Cestou jsem si četla ještě nějaké informace, co mi dala ráno paní učitelka a vlastní poznámky, ale po chvíli jsem je uklidila do vaku a sledovala cestu. V duchu jsem přemýšlela: „Letos už jedu podruhé, vím, jak to probíhá, nejsem ani nervózní, takže to napíšu dobře a pojedu do Prahy. Poznám nové lidi a bude to i skvělá příležitost se trochu otrkat.“ Ale to jsem si říkala jenom ze srandy, protože když jsem zjistila, že budu soutěžit se 157 lidmi, nedávala jsem si žádnou šanci.

Po příjezdu jsme obdrželi igelitovou tašku s pamětním listem, propiskou, sešitem a dalšími věcmi. Už jsem věděla, kde co je, takže jsem nás zavedla do prvního patra na balkony, kde bylo bohužel plno a neviděli jsme na náměstky, zástupce z firem NET4GAS a PSJ, kteří měli na uvítanou krátký proslov, ale aspoň jsme je slyšeli. Po úvodu nás většina odešla psát test do druhého patra a někteří zůstali v přízemí v zasedací místnosti. Posedali jsme si do lavic, řekli nám základní informace a pravidla, rozdali testy a začali jsme psát. Pár otázek bylo lehkých, jako například seřadit okresní města podle počtu obyvatel nebo kdo je hejtmanem kraje. Objevily se tam i otázky typu: Které město na Vysočině mělo jako druhé založeno hasiče? Ve které soutěži nebyla Vysočina na prvním místě v roce 2017? Kdo hlásal první z rozhlasu v nějaké obci? (Tu jsem zrovna odhadla správně). Na test jsme měli 60 minut, ale všichni byli do 40 minut hotoví. Já jsem ho napsala za 18 minut, ale dalších 15 minut jsem si ho kontrolovala a zkoušela přijít na nějaké odpovědi, které jsem nevěděla. Až všichni dopsali, pověděli jsme si správné odpovědi, po kterých jsem už ani nedoufala, že bych mohla být v první čtyřicítce, a šli jsme si dát do přízemí něco k jídlu.

Po dlouhé přestávce nás všechny čekala ve třetím patře přednáška na téma 100 let od založení Československa. Poté přišlo na řadu vyhlašování. Poděkovali nám za účast a šla se vyhlašovat první desítka, co pojedou do Prahy. Přestože jsem doufala, že se tam umístím, moje jméno nezaznělo. Psala jsem kamarádce, že to nevyšlo, když najednou začali vyhlašovat od 30. až do 21. místa. Už jsem nedávala moc pozor a na 29. místě zaznělo moje jméno. Ta paní ještě k tomu řekla Nikolka Stručovská ze Základní školy Čáslavice. Nejdříve mě naštvalo oslovení Nikolka, ale až jsem si uvědomila, co to znamená, byla jsem v šoku. Podívala jsem se na Ondru, a když na mě kývl, at' jdu, teprve jsem se zvedla a úplně mimo jsem došla dopředu. Vyhlásili ostatních osm a poté jsme se dohromady vyfotili. Předali nám sportovní tašku s kloboukem, pláštěnkou, šátkem, ručníkem, instrukcemi a pozvánkou na poznávací cestu do Prahy ve dnech 18. - 19. 5. 2018 organizovanou Krajským úřadem Kraje Vysočina. Ta fotka musela vypadat příšerně,

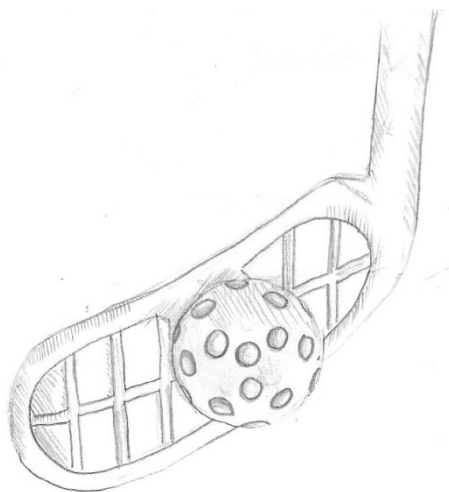
protože jsem byla stále v šoku a nevěděla jsem, jestli se usmívám nebo ne. Všem jsem psala, jak to dopadlo, a po vyhlášení všech mě vyzvedával táta a jeli jsme domů. Paní učitelka mi pogratalovala a předala mě tátovi. Byla jsem nesmírně ráda a celou cestu jsem tátovi pořád něco povídala, volali jsme mamce a já jsem se snažila vzpamatovat.

Jsem moc ráda, že se mi taková možnost naskytla. Hlavně díky paní učitelce, která mi pomáhala vyhledávat informace a podporovala nás. Doufám, že si to v Praze všichni užijeme, seznámíme se, najdu si kamarády po celé Vysočině a budou to skvělé dva dny.

Nikola Stručovská - 9. ročník

Florbalový turnaj

Dne 29. 3. 2018 proběhl v Čáslavicích florbalový turnaj žáků druhé až deváté třídy. Turnaj pořádali ředitel školy Petr Blecha a Rostislav Jeřábek. Sraz účastníků byl v 9:30 před kulturním domem.

Sešlo se třicet zájemců, kteří byli rozděleni do třech kategorií - žáci 2.-4. ročníku, 5.-6. ročníku a 7.-9. třídy. Účastníci vytvořili devět skupin z příslušných kategorií (1. skupina - Tobiáš Roupec, Vojtěch Krejcar, Matyáš Kvapil, 2. skupina - Martin Nahodil, Vít Prodělal, Jakub Dvorský, 3. skupina - Kryštof Nahodil, Adéla Pátková, Jonáš Jeřábek, 4. skupina - Tadeáš Parkan, Vojtěch Kopečný, Michal Smutný, 5. skupina - Šimon Iran, Štěpán Vaněk, Nikolas Matoušek, 6. skupina - Jan Zikmund, Matěj

Vybíral, Filip Zámečník, 7. skupina - Lukáš Mach, Ondřej Venhoda, Filip Kousal, Daniela Roupcová, Vít Trnka, 8. skupina - Marek Vybíral, Dominik Pátek, Martin Špaček, Václav Svoboda., 9. skupina - Jan Roupec, Ondřej Dokulil, Štěpán Vecheta. Všechny skupiny hrály na malé branky bez brankáře. 1. až 5. skupina se utkala každá s každou, 6. skupina hrála proti 7. a 8. proti 9. Každé družstvo změřilo své síly celkem v pěti zápasech.

V první kategorii zvítězil tým ve složení Tobiáš Roupec, Vojtěch Krejcar a Matyáš Kvapil.

Zápas mezi 6. a 7. skupinou se vyvíjel velmi dramaticky. Nakonec z něj vyšla vítězně 6. skupina. Utkání mezi 8. a 9. družstvem probíhalo od začátku příznivěji pro 9. družstvo, které také ve své kategorii zvítězilo. Každá skupina dostala šampus a nějakou sladkost, vítězné skupiny dostaly navíc "Fruko". Velkým plus turnaje bylo občerstvení, mohli jsme si dát párek v rohlíku, buchtu a k tomu byl podáván čaj.

Myslíme si, že turnaj se všem zúčastněným líbil a užili si jej. Tímto děkujeme za uspořádání této akce, budeme rádi za každou další.

Ondřej Dokulil a Štěpán Vecheta - 8. ročník

Cesta k bledulím

V pátek 6. dubna 2018 jsme v rámci výchovy k občanství a tělesné výchovy šli na procházku k bledulím. Výprava byla určena pro žáky 8. a 9. ročníku.

Ještě před školou nám pan ředitel řekl, ať nejdeme jako stádo, ale my stejně jako stádo šli. Nejdříve jsem byla ve dvojici s Míšou a poté i Eliškou a Barčou. Cesta vedla kolem rybníku Štompil, kamenitou cestou, do kopce po poli, lesem, kde nás doprovázel nemilý zápach z pole, po silnici, travnatou cestou, poté zase lesem, a když jsme byli kousek před bledulemi, pan ředitel nám řekl, že nás čekají ještě 2 kilometry.

Když jsme došli na místo, vykoukly na nás tisíce krásných bledulí. Bylo nám řečeno, že po nich nesmíme šlapat a ani je trhat. Mohli jsme se však u nich vyfotit. Poté, co jsme si je prohlédli, spokojeně jsme odcházeli zpátky do školy.

Iveta Černá - 8. ročník

Soutěž Mladý spisovatel

V pátek 6. dubna 2018 proběhlo v DDM Třebíč slavnostní vyhlášení prvního ročníku literární soutěže Mladý spisovatel. Tato soutěž byla rozdělena do 3 kategorií (I. kategorie byla pro žáky 1. stupně, II. kategorie pro 2. stupeň a III. kategorie se zúčastnili spisovatelští naděje ze středních škol). Naši školu reprezentovaly slohové práce čtyř žáků, které jsme poslali mailem organizátorce soutěže Mgr. Janě Švihálkové. Z 8. třídy to byly zajímavé práce Kateřiny Hruškové a Evy Koudelkové a z 9. třídy vtipné povídky Aleny Chaloupkové a moje, Martina Hanzala.

Nastal den D, tedy den vyhlášení. Byl jsem domluven se spolužačkami, že se potkáme na autobusové zastávce před naší školou. Stál jsem na místě jako první. Nikdo nikde. „Snad ještě nejeli. Ale to je přeci blbost, vždyť ještě není čtvrt.“ Tyto věty mi běžaly hlavou. Naštěstí jsem holky viděl za chvíli přicházet. Po krátkém čekání přijel autobus, který nás měl odvést do Třebíče. Mrknutím obou očí jsme byli ve městě určení. Jenže co teď? Absolutně jsem netušil, kudy a kam jít. Naštěstí máme v naší škole velice chytré žákyně a ty si rady věděly. Došli jsme k Alternátoru a vklouzli jsme do budovy. Následně jsme se objevili na chodbě, kde se nás jedna paní zeptala, na kterou ze soutěží jdeme? Já si až do této chvíle myslel, že se tu koná jen jedna soutěž. Po matoucím rozhovoru jsme se přemístili do jakési místnosti. Za chvíli dorazila i naše paní učitelka, ještě chvíle čekání a začínáme.

Po úvodním slovu organizátorek promluvila k zúčastněným žákům regionální spisovatelka Miroslava Čermáková, která byla na tuto akci pozvaná. Seznámila všechny přítomné, s jakými úskalími se spisovatel musí vypořádat, ale také jaké potěšení a radost tato práce člověku přináší, obzvláště když na své knihy slyší nebo čte pozitivní reakce.

Poté už se přešlo k samotnému vyhlásování a předávání cen. Nejdříve všichni „nadějní spisovatelé“ obdrželi pamětní list, poté bylo autorům povedených, leč neoceněných textů, uděleno čestné uznání. Mezi nimi byla i Eva Koudelková.

Nakonec se přešlo k vítězným textům, které zde byly postupně předčítány od třetího místa po první v každé kategorii. Nás zajímala nejvíc II. kategorie, do které jsem patřil já a moje spolužačky. Nejdřív se přečetla povídka, která se umístila na 3. místě, pak zazněla druhá práce a moje šance na výhru mě opustila. Paní učitelka nám zašeptala, že po přečtení vítězné povídky budeme muset jít, abychom do školy nepřišli pozdě. Dívka, která četla vítězný text, začala: „Jak jsem překvapil své rodiče.“ V tu chvíli jsem se přilepil na židli a poslouchal jsem. „Vždyť to je moje!“ Rozzářily se mi oči, nastražil jsem uši a poslouchal. Prosim fanfáry! Zaznělo moje jméno a já přistoupil ke spisovatelce, která mi předávala diplom. Při té příležitosti se mě zeptala, zda nejsem Hanzal z Kojetic. Odvětil jsem, že ano, i když jsem nechápal. Avšak v tu chvíli jsem se tím vůbec nezabýval a pyšně jsem si převzal cenu. Není čas ztrácet čas. Paní učitelka nás naložila do auta a rychle jsme pelášili do školy, kde jsem si užil „pár minut slávy.“

Po příjezdu domů mě začala trápit otázka paní spisovatelky, tak jsem šel za babičkou a optal jsem se jí, zda neví, o koho se jedná. Dozvěděl jsem se, že to je paní, co tu dlouhou dobu bydlela a zná celou moji rodinu. Tento den jsem ukončil psaním této slohové práce, se kterou možná také někdy něco vyhraji, kdo ví?

Martin Hanzal - 9. ročník

Ekologická módní přehlídka z pohledu dvou osob

ÚČINKUJÍCÍ

Každoročně v dubnu mám moc práce a spoustu nápadů k výrobě modelu na ekopřehlídku. Vždy si plánuji, že začnu dva měsíce před akcí, abych vše, co potřebuji, stihla, jenže vždy to dopadne tak, že model dokončuji den před přehlídkou. Když se sejdem s Ekoparlamentem v ten slavný den v jedné třídě a oblékáme se, je vždy kolem plno stresu, protože se bojíme, aby vše dobře dopadlo. A pak už se začínám celá chvět, protože jdu na řadu. V tu chvíli si říkám: „Dávej pozor na nohy, ať nezakopneš, usmívej se! Uf, už to mám za sebou“. Rychle vyběhnu schody a utíkám za ostatními „modelkami“ a jsem šťastím bez sebe, že jsem to zvládla. No a potom čeká úmorná cesta za odpadem. Nesmím zapomenout na sladkou tečku na konec - tentokrát jsem přehlídku vyhrála. Ale musím říct, že se mi líbily všechny obleky a přála bych si, aby vyhráli všichni účastníci ekopřehlídky.

Karolína Nováčková - 7. ročník

DIVÁK

Když jsem přišel do školy, už jsem se těšil na módní přehlídku. Nejprve jsme si ve třídě dělali legraci z toho, jaké „zajímavé“ obleky tam asi budou. Poté jsme všichni hráli různé hry. Pak nás poslali na terasu a tam to vše začalo. Bylo vidět, že všichni si s ekomodely dali velikou práci. Ale nejvíce práce si s tím dala Karolína Nováčková z naší třídy. Měla hodně dobře promyšlený oděv a hlavně pěkně barevný, proto taky přehlídku vyhrála. Potom celá škola šla sbírat odpady v okolí Čáslavic.

Pavel Bartes - 7. ročník

Výběr z žákovských prací

Nastávající jaro a velikonoční svátky inspirovaly žáky 3. a 4. ročníku k tvorbě básniček na toto téma. Své povedené verše doplnili také obrázky, a tak vznikla umělecká díla vhodná do časopisu.

Jaro
Ladislav Nečas
Já mám jaro nejraději:
s veselými barvami
pláči krásně prospěvují
s nádhernými písniemi.

Jaro přišlo, zaklepal,
brochu nás ho polekalo.
Lima už jde spát,
my si budem hrát.

Velikonoce
Bára Hanzalová a Valentýna Ryglová

Volá sáje se zahrady,
Velikonoce jsou sady.
Připomíná mašička,
namalujte vajíčko.

Ať jsou hezky malované,
koledníci přijdou dále.
Zešlehají každou holku,
a dostanou každý vdolku.

Jana

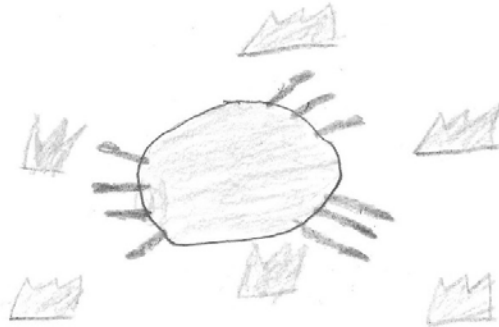
Jolán Brouček a Jan Hanuš

Chvilku prší, chvilku svítí,
na louce má naše kvítí.

Jaro, má je každý rád,
mami máma, mami máma.

Vstávej! Vstávej, Aničko,
brzy vyjde sluníčko.

Přijdou kluci se šilkou,
smrkají ti bušinkou.

Veselé Velikonoce

Velikonoce jsou na dvořmi,
volá rajec ze střechy.

Namalujeme kraslice,
připomínají Velikonoce.

Pes štěká u vrátek,
slyší mnoho pomlásek.

Šepička nestíhá snášet vajíčka,
kohoutek ji vyruší a dostane ranou.

Jana Fejškova a Lára Golhardová

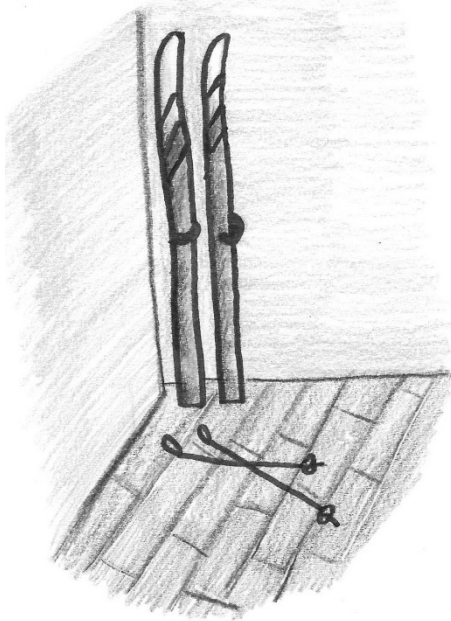

Co si myslí moje lyže?

Jsme pár bílých lyží značky Blizzard a patříme Natálčině tetě Haně. Na týden si nás půjčila Natálka a odvezla na hory. Moc jsme se těšily, ale to jsme ještě nevěděly, co nás čeká.

V neděli ráno nás naložili do autobusu mezi ostatní lyže, které měly povlak, takže to bylo doposud pohodlné. Když jsme dojely k chatě Roudence, děti nás odnesly do lyžárny, kde jsme se seznámily s ostatními lyžemi a hůlkami. Odpoledne téhož dne to začalo, žáci přišli a odnesli nás za chatu, kde si to poprvé vyzkoušeli. Po odpoledni jsme byly velmi unavené, protože jsme do této chvíle neměly už dlouho žádný trénink.

V pondělí nás Natálka dala na vlek a nějaký cizí pán s Pavlem nás odvezl na Vurmovku, kde na nás vyjela na kotvě až na vrchol kopce a ani jednou nespadla, za což

jsme byly moc rády. Při sjíždění dolů nějaké ty pády, modřiny a škrábnutí proběhly, ale krev netekla.

Ve středu nás Natálka vzala na prudší sjezdovku jménem Aldrov. Na Aldrově se nám líbilo mnohem víc, už jenom kvůli tomu, že to Natce šlo lépe a také tam byla lanovka, takže jsme si mohly vždy do kopce odpočinout. V pátek nás přivezli opět na Vurmovku, kde jsme závodily ve sjezdovém lyžování. Asi jsme se na tento den špatně vyspaly, protože se Natálka na stupních vítězů neumístila. Další den odpoledne nás děti naložily do autobusu a my odjely domů.

Po příjezdu domů na nás šlo viditelně poznat, že na nás někdo lyžoval. Celý týden jsme si moc užily a už se těšíme na jarní prázdniny, kdy vyrazíme znovu.

Natálie Zikmundová - 7. ročník

Vánoční stromeček vypravuje

Je mi divně, smutno, cítím se slabý a nechtěný. Je tu chlad a vlhko. Pochopil jsem, že můj příběh končí. Dva dny jen pozoruji projíždějící auta a ostatní stromky, které skončily u popelnic stejně jako já. Možná mám ještě chvilku času zavzpomínat na to, jak to vše začalo.

Stál jsem s ostatními stromy v lese. Končil podzim, takže listnaté stromy se svlékly do naha a chystaly se na zimní spánek. Když jsme se tak rozhlížel kolem sebe, najednou jsem uviděl nějaké velké hlučné „cosi“, co se k nám, jehličnatým stromům, blížilo. Zastavilo to před námi a z té věci vyskákaly bytosti, které jsem tu občas zahlédl, když hledaly houby. Ale tyto byly jiné, měly oranžovou hlavu a na sobě oranžovozelený přehoz a v ruce držely nějakou věc. Zpozoroval jsem, že se blíží k nám. Zatáhly za provaz a ta věc začala vydávat ohlušující zvuky. Přibližovaly se a najednou byly u mě. Věc, kterou držely v rukách, se do mě zakousla a já z té ohromné bolesti omdlel.

Pamatuji si, že jsem se probudil svázaný s ostatními stromky. Nic jsem neviděl a všechno bylo tak stísněné. Pořád jsem slyšel hlasitý rachot, ale zněl jinak. Připomínal mi zvuk toho hlasitého „cosi“, ze kterého vystupovaly bytosti před tím, než jsem se zde ocitl. Byl jsem delší dobu se svými myšlenkami. A tak jsem začal uvažovat nad tím, jak jsem se sem dostal. Napadlo mě hned několik věcí, ale nejpravděpodobnější byla asi ta, o které jsem slyšel v různých lesních historkách. Ty pravily, že bytosti jménem lidé každý rok zabíjí stromky a jejich těla pak tahají do svých nor a vystavují si je. Z této představy se mi udělalo špatně. Ale také jsem vůči těmto zvěstem skeptický. Proč by to někdo dělal? No a jestli to udělali i mně, jak to že žiji? Anebo jsem už po smrti a takhle

to vypadá? Zatímco jsem přemýšlel, rachot přestal. Slyšel jsem dvě rány a pak nějaké hlasy. Začal jsem křičet o pomoc, ale asi mě nikdo neslyšel a pak ke mně promluvíly tři nebo čtyři povědomé hlasy. „Ššš, ticho nebo nás uslyší!“ Poznal jsem, že to byly stromy, které stávaly vedle mě.

Pak se všechno začalo hýbat. Spatřil jsem spoustu cizích stromků bez kořenů. Udělalo se mi zle, a proto jsem se podíval pod sebe - a to byla chyba. „Nemám kořen! Já nemám koř...“ Znovu jsem omdlel. Probudil jsem se až na nějakém hodně osvětleném a hlučném místě. Kolem sebe jsem viděl jiné stromky. Cítil jsem se hrozně oslaben, ale co jsem mohl dělat? Pohled se mi rozmazal. Myslel jsem, že znovu omdlím. Naštěstí jsem to ale ustál. Když jsem se znova rozhlédl, uviděl jsem ohradu podobnou té, ve které jsem vyrůstal.

Najednou jsem uslyšel jiné ostré hlasy. Kolem mě prošli nějací lidé a dívali se mě. Lekl jsem se. Z nenadání mě však chytily cizí ruce za větve, táhly mě k nějaké mašině a kolem mě obmotaly něco bílého. Měl jsem opět strach, slyšel jsem tenký hlásek a poté hluboký. Všechno se stalo tak rychle. Než jsem se vzpamatoval, zůstal jsem stát v rohu obklopený dvěma bílými stěnami. Rozhlédl jsem se. „Hmmm, vypadá to tu hezky. Vážně hezky.“ Zase ve mně byl ten zvláštní pocit. Cítil jsem se ještě slaběji než minule. V tom

přišel jeden velký člověk. Začal na mě věšet různé blyštivé věci. Za chvíli jsem byl úžasně nazdoben a ten větší člověk zvedl menšího a ten mi dal na špici zlatou hvězdu. Byl jsem v úžasu. Čekal jsem, co bude dál.

Uplynuly tři dny a mezi tím jsem si všiml, jak se malý člověk mazlí, hraje si a směje se s tím větším. To mě těšilo. Čtvrtý den k večeru poslal větší menšího člověka do vedlejší místnosti a začal pode mě dávat různé zabalené věci. Když skončil, odešel za menším. Z vedlejší místnosti jsem slyšel řinčení příborů. Potom vše utichlo a pak malý

člověk přiběhl ke mně. Začal pištět radostí. Za ním dorazil velký člověk. Malý si postupně bral jeden balíček za druhým. I když jich bylo jen pár, měl obrovskou radost. Ten velký nic nedostal, což mě zamrzelo. Nicméně pak šel malý člověk spát a velký odklidil roztrhané kousky papírů. Další dny se nic nedělo a já slábl a opadávaly ze mě jehličky. Jednoho dne přišel velký člověk s krabicí a začal ze mě sundávat ozdoby. Cítil jsem se nahý víc než předtím všim. Byla mi zima. Větší člověk mě pak popadl a odnesl do zimy k popelnicím.

Zbyl jsem tu sám jen s hrozným zápachem. Najednou vím, že je konec. Popeláři se blíží. Mám zmrzlé, promočené tělo, které už skoro nežije. Jsem šťasten, že jsem se mohl s vámi o svůj příběh podělit. Popeláři, už zastavují...
Sbohem.

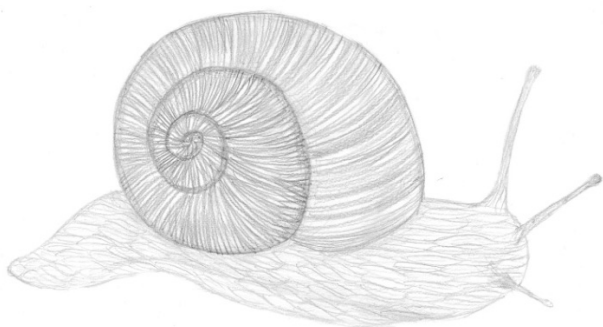
Alena Chaloupková - 9. ročník

Příběh na vyjmenovaná slova po M

Před několika lety jsme bydleli v Litomyšli. Všude kolem našeho domu poletovalo chmýří. Na každém rohu se nachomýtl myš a sem tam i nějaký ten hlemýžď. Neustále na nás dorážel otravný hmyz. Myslili jsme si, že je to tím, jelikož se málo umýváme, avšak mýlili jsme se. Chtěli jsme nalézt způsob, jak otravné živočichy vymýtit. Míra zamoření byla tak vysoká, až jsme museli začít zamykat naše zásoby v protiatomových krytech. Po turistech za chvíli nebylo ani vidu, ani slechu, protože kola jejich aut se smýkala po stopách hlemýžďího slizu. Jednou jsem se k jedné takové havárii nachomýtl,

nebyla to moc příjemná podívaná. Obyvatelé Litomyšle se proto sešli ve své posvátné kapli, kde rozdmýchali rituální oheň v naději, že vymýtí havěť, jež sužuje jejich město. I přes tento rituál, vyšlo najevo, že my město opouštíme a havěť vyhrála svůj dlouhodobý boj.

Michaela Iranová - 8. ročník

Můj oblíbený citát

„Správně vidíme jen srdcem, to, co je důležité, je očím skryto.“

Tento citát mě nutí uvažovat nad spoustou myšlenek. Proč se říká „láska na první pohled?“ Z jakého důvodu soudíme druhé, aniž bychom je znali, nebo věděli o jejich minulosti? Je až neuvěřitelné, jaká hloubka se může skrývat ve větě z knížky pro děti. Možná je to právě o tom. Už malým dětem by se mělo říkat, že důležité není to, co můžeme vidět, ale pouze to, co je v každém z nás. Na lásce a přátelství přeci není důležitý vzhled a majetek, i když v dnešní době se tím málokdo řídí. Přesto, že na tom tolik záleží. Všichni se dívají, jak vypadáme, a potom se posmívají lidem, aniž by věděli, že prošli rakovinou nebo měli nějaké problémy. Každý se honí za úspěchem a zapomíná na maličkosti, které jsou důležité. Na tenhle citát z Malého Prince narážíme denně tolikrát a je jen na nás, jestli se jím budeme řídit anebo ne. Vždy máme na výběr, jak se zachováme, ale málokdo si vybere, co správně cítí srdcem.

Kamila Šoukalová - 9. ročník

Tajemné dveře

Byl pátek 9. 9. a já se stěhovala z mého rodného města Londýna někam do Irska. Sama jsem nevěděla, jestli se tam těším nebo ne. Měla jsem smíšené pocity. Vše už bylo zabaleno a odneseno dole. A já jsem jen tak seděla na posteli a přemýšlela, jestli se ještě někdy s mými přáteli z Londýna uvidím. Najednou na mě zavolala máma: „Betty, pojd' dolů, už pojedeme!“. Seběhla jsem dolů po schodech a nasedla do auta, nasadila sluchátka, naposledy jsem se rozloučila s mým domem a ponořila se do víru hudby.

Koukla jsem se na mobil a vidím, že je pět minut po třetí. „To už bychom mohli být na místě?“ řekla jsem si v duchu. Náhle se zepředu ozval táta: „Nezmokli jsme, už jsme tu, sláva nazdar výletu!“ Svůj pohled jsem nasměrovala na levou stranu, kde stál náš nový dům. Byl obrovský. Tam musí být spousta pokojů, řekla jsem si. Vystoupila jsem z auta a šla se podívat blíž. Mamka mi hodila klíče, at' otevřu a vyberu si místnost, kde bych chtěla mít pokoj.

Asi tak po čtvrt hodině prohledávání tajemného a zároveň okouzlujícího domu jsem našla ideální pokoj. Byl tak akorát velký. Zrovna když jsem se chtěla kochat mým novým pokojem, mě zavolala máma, at' jim pomůžu vytáhnout všechny věci z auta. Kupodivu jsme to měli hotové za půl hodiny. A já si mohla začít zařizovat svůj pokoj. Ani mi nepřišlo, že ten čas tak letí, a už na mě volá táta, že je večeře. Měli jsme špagety z konzervy. Po večeři jsem se koukla na můj oblíbený film z dětství s názvem Petr Pan. Na ten jsem se vždy dívala s babičkou. Lehla jsem do postele a užívala si kouzelných chvil s Petrem Panem v Zeměnezemi.

Film skončil a já jsem se chystala ke spánku, ale pak jsem si všimla dveří na druhé straně pokoje. Nejdřív jsem si myslela, že je to šatna, ale když jsem dveře otevřela, byla tam velká cedule s nápisem Zeměnezemě. Říkala jsem si, že jen sním a že jsem ovlivněna filmem, na který jsem se dívala před spaním. A tak jsem si lehla do postele a snažila se usnout. Ráno okolo deváté hodiny jsem se vzbudila, ale ty dveře tam byly pořád. Jak je možné, že jsem si jich předtím nevšimla, když jsem si ten pokoj vybírala? Šla jsem blíž, ale bála jsem se je otevřít. Avšak nutkání zjistit, co se za nimi ukrývá, bylo stále silnější, až můj strach přebilo a já je otevřela. Stejná cedule, stejný nápis, takže to nebyl sen. Obešla jsem ceduli a ocitla jsem se na louce. Vážně jsem v Zeměnezemi, vždyť to je jen pohádka, ne? Náhle se na mě seběhlo šest kluků a svázali mě. Odnesli mě do velkého vykotlaného stromu, kde prý, jak jsem od nich zjistila, oni žijí. Říkali, že musím počkat, až přijde jejich vůdce a že on rozhodne, co se mnou bude. „Vážně, vážně jsem v Zeměnezemi?“ Tuhle otázku jsem si přemýšlela celou dobu v hlavě, než přišel jejich vůdce. Řekl: „Mmm, vítejte v Zeměnezemi, spanilá slečno, já jsem Petr Pan a toto je má družina.“ Uklonil se a já jsem tomu stále nemohla uvěřit, proto jsem se zeptala, jestli jsem vážně v Zeměnezemi a jestli jenom nesním. „Nevěříš? Tak počkej!“ řekl Petr. Rozvázal mě, vzal mě za ruku a řekl, že se mu mám dívat do očí. Ani jsem to nestihla postřehnout a byla jsem ve vzduchu. „Já vážně letím!“ zakřičela jsem.

Poté mě celý den Petr učil létat a dělat různé věci jako šermovat, tančit, ukázal mi víly a mořské panny. Byl to neskutečný a úžasný den, ale já jsem se musela vrátit. Rozloučila jsem se a vrátila se domů, myslela jsem, že už je večer, ale podívala jsem se na hodiny a bylo deset minut po deváté. Jak to? Vždyť jsem tam byla celý den. Lámala jsem si hlavu. Netušila jsem, jak se to stalo. Ale řekla jsem si, že se kluků zeptám, až se k nim zas vrátím.

Byla neděle 11. 9. a já jsem se znovu vydala do Zeměnezemě. Petr a kluci mi vše vysvětlili. Čas tam prý ubíhá rychleji. Tím pádem můžu vlastně žít dva životy naráz. To je skvělé...

„Mami, mami! To je tvůj deník?“

„Oh, ano.“

„A je pravda to, co v něm píšeš, to o Petru Panovi a jeho kamarádech?“

„Jistě, že ano!“

„Takže... ta místnost, kde jsou ty dveře... je stále tady?“

„Ano, a pokud chceš, můžu tě za Petrem zavést, bude určitě rád.“

„Jéé, to budu ráda a pamatuje si tě ještě po tolika letech?“

Máma se zasmála a odvedla mě do tajemných dveří, kde se ukrývala podivuhodná Zeměnezemě.

Katka Kravarová - 8. ročník

Židle v pokoji

Co si budeme povídat, všechny židle to nemají zrovna lehké. Pořád na nás někdo sedí, leží nebo do nás kope. Já jsem se svým osudem spokojená, protože bydlím u jedné hodně holčičky, která se jmenuje Jolana.

Začalo to před Vánocemi, kdy mě v nějaké těsné krabici vyložili z auta. Vůbec jsem nevěděla, kde jsem. Jen jsem cítila, jak mě nějaký hloupý pes očuchává. Bylo to otravné, ale za chvíli na něj někdo zavolal a mě konečně odtáhli do tepla. Pod vánočním stromečkem jsem byla asi tak 2 dny. Nechtěli mě vybalit a mě už bolelo celé tělo. Konečně nastal ten okamžik, kdy mě moje budoucí majitelka rozbalila. Rychle mě vytáhla a na první pohled jsme se do sebe zamilovaly. Hned mě složila dohromady a už jsem byla v jejím pokoji.

Celkem jsem se lekla, co tady v takovém nepořádku budu dělat. Také jsem byla krásně sněhově bílá a nábytek byl béžový. Pomyslela jsem si: „Co to jako je?“ Po týdně jsem se uklidnila, protože přišla krásná

bílá postel, takže jsem pochopila, že se asi chystá nový pokojík. Byla jsem hrdá, že jsem byla první část. Chvíli to trvalo a potom přišla skříň s velkým zrcadlem a ostatní nábytek. Konečně jsem se v zrcadle uviděla v plné kráse. Nechci se chlubit, ale překvapilo mě, jak jsem hezká. Barvy jsem si všimla hned, ale ostatní části vidím až teď v zrcadle. Jsem hodně vysoká, vyrobená z ekokůže, která zdobí i obě opěrky rukou. Pohybují se po zvláštní stříbrné pětichodidlové noze s kolečky, která se legračně motají dokola. Jolča byla tak moc šťastná, že si na mě sedla a půl hodiny se jen točila a zírala na její nový pokoj.

Moji paničku mám velmi ráda, zachází se mnou téměř vždycky hezky, teda když zrovna není naštvaná nebo smutná. To mě odstrkuje přes celý pokoj a nadává. Musím poslouchat, kdo ji ublížil nebo nadával. Přesto všechno ji mám moc ráda a cítím se u ní báječně.

Jolana Ježková - 8. ročník

Blběj den

Stojím na střeše AZ Toweru a nemám, jak se dostat dolů. A to to ráno vypadalo jako docela normální den.

Hned po probuzení jsem si běžela umýt vlasy. Musím s nimi už něco udělat. Tohle umývat a fénovat každé ráno je peklo. Dokonce jsem začala vstávat o půl hodiny dřív, protože jsem to nestíhala. Už jsem se jen oblékla a šla do školy. Cestou si opakuji matematické vzorce. Třetí hodinu píšeme písemku. Dopsala jsem šestý příklad a zvoní mi telefon, je to máma. Do školy mi nikdy nevolá, přijde mi to divné. Ale co se dá dělat, teď to vážně vzít nemůžu.

O přestávce jí volám zpátky. Zapomněla, že jsem dnes objednaná na odběr krve. Super! Naštěstí máme na další hodinu naši třídní učitelku. Ta to pochopí a omluví mě. Máma na mě čeká před školou. Samozřejmě jdeme pozdě. Mamka tam má ale známé, takže mě ještě vezmou. První pokus se nepodařil. Jako by tohle nebyla noční můra i bez toho. No nic, na třetí pokus to už sestřička konečně zvládne. Za chvíli bude jedna, takže na školu už kašlu. Víím, že dnes je v Jihlavě poslední den výstavy mého oblíbeného umělce. Proto nasednu na vlak, o kterém vzápětí zjistím, že jede do Brna. Nevím, jak jsem se mohla takhle splést. Vážně den blbec! Kam bych mohla jít v Brně? Můj kamarád Petr pracuje v AZ Toweru jako hlídač. Už dlouho mi říká, ať přijedu, že mě tam provede. Pokouším se mu volat, ale nezvedá to, tak mu aspoň nechám zprávu, jestli by to šlo dneska. Kluk, který sedí blízko mě, má dost nahlas puštěnou hudbu. Sice má sluchátka, ale mě to opravdu otravuje. Je to snad nejhorší hudba, co jsem kdy slyšela. Sáhnu do kapsy, kde mívám svoje, ale kde nic, tu nic. Ale co, dějí se i horší věci, že...

Zjist'uji, že Petr čas má, ale až od čtyř hodin. Tak se chvíli projdu po náměstí, počasí je docela fajn. Už mě to nebaví, na chvíli si sednu na lavičku a rozhoduju se, co budu dělat dál. Když v tom ke mně přijde slečna a zeptá se, jestli nechci zadarmo

obarvit nebo ostříhat. Její kadeřnictví má nějakou akci. Vypadá docela pochybně, ale i tak kývnu. Přece jde jen o vlasy. Řeknu jí, ať si s nimi dělá, co chce. Na hlavě jsem už měla všelicos, nemůže to být tak strašné. Špatně. Může. Ostříhala mě jako alternativního zpěváka z roku 2005. Přisahám, že už nebudu věřit každému, koho potkám na ulici. Musím běžet, za chvíli mám být u mrakodrapu.

Kamarád mě sice na první pohled nepozná, ale on neměl stejnou zkušenost, jako já, takže mi uvěřil, že jsem, kdo jsem. Došli jsme až do nejvyššího patra, kde zrovna vůbec nikdo nebyl, když vtom mu začal zvonit mobil. Jeho nadřízený mu sdělil, že byla nahlášena bomba a že má zkontrolovat horní patra a střechu. Střechu! Dostanu se na střechu naší nejvyšší budovy. Je to krásné. Potřebuju si všechno vyfotit. Petr mě strčí, až spadnu na zem. Chci na něj zakřičet, co to dělá, ale uslyším další dva hlasy. Sakra, někdo sem přišel.

„Tady nic není, běžte dolů!“

Dva pomocníci naštěstí odejdou, jenže Petr taky. Kamarád za všechny prachy. Vím, že teď nic dělat asi nemůže, ale aspoň mě nemusel zamykat.

Co teď? Dost možná to tu vybuchne a já tu už aspoň deset minut sama sedím a Petr mi nebere telefon ani neodpovídá na zprávy.

Agáta Jeřábková - 8. ročník

Maskot 6. ročníku

Ahoj,

jsem maskot šesté třídy a jmenuji se „PUFÍK“. Jsem duhový, mám oči, pusku a tvar točené zmrzliny, i když zmrzlina nejsem.

Šestý ročník mě dostal za hezké pololetní vysvědčení od paní učitelky třídní. Rozbalit mě mohli jen ti, co měli samé jedničky.

Děti navrhly, že si mě budou brát na víkendy domů. Takže o víkendech trávím čas u některého žáka a prožívám s ním hezké dobrodružství.

Také se společně vyfotíme. Fotky pak putují do mého deníčku, stejně jako povídání o společných zážitcích.

Adéla Mutlová - 6. ročník

A teď můžete nahlédnout do mého deníčku.

Ahoj,

já jsem Poof a každý víkend přebývám u někoho jiného. Minulý víkend jsem byl u Danči v Babicích. Spolu jsme hráli různé hry, například „Člověče, nezlob se“, šachy a Dobble. V pátek večer jsme se dívali na televizi, ale musel jsem jít spát, protože jsem měl večerku v deset hodin.

Druhý den jsem se probudil asi okolo půl desáté, ale překvapilo mě, že Danča byla už vzhůru. Pak jsme se znovu dívali na televizi. K obědu jsme měli salám v těstíčku, moc mi to nechutnalo. Někdy odpoledne mi Danča ukázala, jak hraje na klávesy, hrála moc pěkně. Mohl jsem si to i zkusit, musím říct, že mi to moc nešlo. Večer jsme se nečekaně dívali na televizi, tentokrát jsem nedostal večerku v deset, ale šel jsem spát až o půlnoci.

Ráno jsem se probudil a Danča nikde, tak jsem si pustil televizi a čekal, až přijde. Po návratu mi vysvětlila, že musela jít do kostela. K obědu jsme dostali maso, zelo, knedlo, to už mi docela chutnalo. Odpoledne jsme s Dančou hráli šipky a běhali na běžícím páse. Večer se dívala na televizi a já musel psát toto. Těším se, až tam zase pojedu.

Daniela Roupcová - 6. ročník

Jarní prázdniny mám moc rád, a proto jsem je strávil s Ád'ou a Terezkou na horách. Jeli jsme společně do Deštné v Orlických horách.

První den si mě Adélka vzala na sjezdovku lyžovat, také jsme byli na obědě.

Další den jsem byl se sestrou Terezkou bobovat. Pobyt se začal zkracovat, zbývaly už jen tři dny.

Čtvrtý den jsme šli večer na čokoládu do penzionu Kozí chlívek, ale kozy tam nebyly, trošku jsem se divil.

Pátý den už jsme jeli domů. Cestou zpátky jsme se stavili v nákupním centru.

Dva dny, které zbývaly do konce prázdnin, se nic zajímavého nedělo.

Adéla Mutlová a Tereza Trojanová - 6. ročník

Na návštěvě v devítce

A co naši moudří deváťáci, kterým zbývá na této škole už jen pár pěkných dní? Přečtěte si vzkazy, které vám do časopisu sepsali.

Vzkaz pro 1. třídu: Užívejte si každý ročník, protože škola utíká jak hodiny.

Andrea

Vyberte si školu, která vás bude bavit.

Markéta

Dělej to, co si myslíš, že je dobře.

Barča H.

Když nemůžeš, přidej.

Natka M.

Vzkaz pro Marka: Nevadí, když jsi smutný, kamarádi Tě rozveselí.

Michal

Učte se, vyplatí se to.

Natka S.

Užijte si života.

Alena

Vzkaz pro všechny učitele: Díky vám nejsem tak hloupá. Alespoň něco jsem tady pochytila. Kuchařkám chci říct, že mají dobré obědy. A rada pro ostatní žáky: Nezlobte a učte se, užívejte si každý ročník.

Barča K.

Když budete dělat přijímačky, tak se hlavně nenervujte.

Jenda

Užívejte si základní školu, dokud ještě můžete. Mějte se tady hezky.

Barča L.

Vzkaz pro osmáky: Doufejte, že Cermat nebude dělat příště přijímačky.

Kamila

Jsem rád za to, že jsem potkal takové lidi. Musíme si užít ještě poslední chvíle na této škole.

Ríša

Odcházím z této školy, ale budu na ni vzpomínat v dobrém. Hlavně se učte před přijímačkami a běžte tam v klidu. A vyberte si obor, co vás bude bavit.

Dan

Když vás něco baví, dělejte to naplno.

Tereza

Vzkaz pro osmáky: Doufejte, že traktor nepřejede červenou barvu.

Martin

Měli byste si vážit, že jste na základní škole a máte tolik volného času, protože na střední škole vám v prváku začne peklo, než si zvyknete.

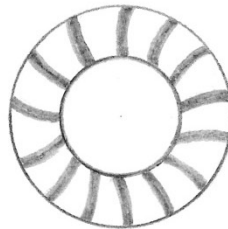
PS: Buďte hodní na paní učitelku Kulhánkovou.

Nikča

A na závěr trocha poezie z devítky...

V hodině literární výchovy jsme se inspirovali sbírkou *Abeceda* od Vítězslava Nezvala a pokusili jsme se vytvořit jednoduché básničky na vybraná písmena abecedy. Naše výtvary jsme doplnili i obrázky.

O jako záchranný kruh,
který potřebuje každý dobrodruh.
Na moři se vždycky hodí,
pokud člověk padá z lodi.

Nikola Štroubová

I jako propiska
Mám radost svoji propisku
a napíšu s ní básničku,
pro veslou málačičku,
daruji jí pětičku,
protože tobě pro radost
a básněmi už bylo dost.

O jako zrcadlo ovudu...
před ním nemaš mnoho studu.
Jakmile půlnoc odbije
tvoje kroky skončí
a roku ubyde

Trutnová Tereza

O

Jako trav měsíce v úplně,
při kterém se probouzí příroda z denního spánku.
V půlnoci rozervání se zvonec,
dež si pozor, ať tě nespátrí... byl by to tvůj konec.

Alena Chaloupková